

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Stalna služba u Ivancu
Ak. Mirka Maleza 3

Poslovni broj: P-218/2023-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, Stalna služba u Ivancu, po sutkinji toga suda Nataši Sever, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Tanje Filipović, OIB:04037641118, S. Vukovića 4, Varaždin, zastupane po punomoćnici Andreji Fosin, odvjetnici iz Varaždina, protiv tuženika HRVATSKE POŠTANSKE BANKA d.d. Zagreb, OIB:87939104217, Jurišićeva 4, zastupane po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, nakon zaključene glavne rasprave 27. ožujka 2026., održane u nazočnosti tužiteljice uz punomoćnicu te z. punomoćnika Frana Žanetića, odvjetnika kod odvjetnika Antuna Žanetića iz Blata, na ročištu za objavu i uručenje presude 28. travnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB:87939104217, da tužiteljici Tanji Filipović iz Varaždina, S. Vukovića 4, OIB:04037641118, isplati iznos od 8.891,24 eura (slovima:osamtisućaosamstodevedesetjedaneuro i dvadesetčetiricenta), sa zakonskim zateznim kamatama u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za 5 postotnih poena, tekućim od uplate svakog pojedinog mjesečnog anuiteta pa do 31.07.2015. od 01.08.2015. pa do 31.12.2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena te od 31.12.2023. do isplate određuje se za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine i to:

na iznos od 69,07 € s kamatom tekućom od 29. listopad 2009.	do isplate
na iznos od 68,98 € s kamatom tekućom od 29. studeni 2009.	do isplate
na iznos od 72,28 € s kamatom tekućom od 29. prosinac 2009.	do isplate
na iznos od 75,82 € s kamatom tekućom od 29. siječanj 2010.	do isplate
na iznos od 81,74 € s kamatom tekućom od 1. ožujak 2010.	do isplate

na iznos od 79,57 € s kamatom tekućom od 29. ožujak 2010.	do isplate
na iznos od 87,32 € s kamatom tekućom od 29. travanj 2010.	do isplate
na iznos od 87,08 € s kamatom tekućom od 29. svibanj 2010.	do isplate
na iznos od 96,36 € s kamatom tekućom od 29. lipanj 2010.	do isplate
na iznos od 108,69 € s kamatom tekućom od 29. srpanj 2010.	do isplate
na iznos od 100,81 € s kamatom tekućom od 29. kolovoz 2010.	do isplate
na iznos od 120,25 € s kamatom tekućom od 29. rujan 2010.	do isplate
na iznos od 115,03 € s kamatom tekućom od 29. listopad 2010.	do isplate
na iznos od 106,04 € s kamatom tekućom od 29. studeni 2010.	do isplate
na iznos od 127,80 € s kamatom tekućom od 29. prosinac 2010.	do isplate
na iznos od 141,51 € s kamatom tekućom od 29. siječanj 2011.	do isplate
na iznos od 133,01 € s kamatom tekućom od 1. ožujak 2011.	do isplate
na iznos od 131,73 € s kamatom tekućom od 29. ožujak 2011.	do isplate
na iznos od 125,83 € s kamatom tekućom od 29. travanj 2011.	do isplate
na iznos od 135,97 € s kamatom tekućom od 29. svibanj 2011.	do isplate
na iznos od 161,52 € s kamatom tekućom od 29. lipanj 2011.	do isplate
na iznos od 153,13 € s kamatom tekućom od 29. srpanj 2011.	do isplate
na iznos od 207,52 € s kamatom tekućom od 29. kolovoz 2011.	do isplate
na iznos od 204,08 € s kamatom tekućom od 29. rujan 2011.	do isplate
na iznos od 165,04 € s kamatom tekućom od 29. listopad 2011.	do isplate
na iznos od 151,03 € s kamatom tekućom od 29. studeni 2011.	do isplate
na iznos od 146,92 € s kamatom tekućom od 29. prosinac 2011.	do isplate
na iznos od 153,89 € s kamatom tekućom od 29. siječanj 2012.	do isplate
na iznos od 160,17 € s kamatom tekućom od 29. veljača 2012.	do isplate
na iznos od 160,24 € s kamatom tekućom od 29. ožujak 2012.	do isplate
na iznos od 158,96 € s kamatom tekućom od 29. travanj 2012.	do isplate
na iznos od 162,31 € s kamatom tekućom od 29. svibanj 2012.	do isplate
na iznos od 165,36 € s kamatom tekućom od 29. lipanj 2012.	do isplate
na iznos od 162,21 € s kamatom tekućom od 29. srpanj 2012.	do isplate
na iznos od 163,42 € s kamatom tekućom od 29. kolovoz 2012.	do isplate
na iznos od 160,30 € s kamatom tekućom od 29. rujan 2012.	do isplate
na iznos od 155,92 € s kamatom tekućom od 29. listopad 2012.	do isplate
na iznos od 162,20 € s kamatom tekućom od 29. studeni 2012.	do isplate
na iznos od 160,60 € s kamatom tekućom od 29. prosinac 2012.	do isplate
na iznos od 3.711,53 € s kamatom tekućom od 29. siječanj 2013.	do isplate,

sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d. Zagreb, Jurišićeva 4, OIB:87939104217, da tužiteljici Tanji Filipović iz Varaždina, S. Vukovića 4, OIB:04037641118, naknadi trošak ovog postupka u iznosu od 1.377,89 eura (tisućtristosedamdesetsedam eura i osamdesetdevet eura), sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude 28. travnja 2026. do isplate, u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica, po punomoćnici, protiv tuženika podnijela je tužbu, radi isplate, navodeći da je nasljednica iza pokojnog supruga Deana Filipovića koji je kao korisnik kredita dana 26. 06. 2007. s tuženikom koji je promijenio tvrtku 14. 04. 2022., sklopio Ugovor o kreditu broj 312145, da je kao nasljednica 09. 03. 2016. sklopila Dodatak ugovoru o kreditu broj 312145 temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) kojim je provedena konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR, da provedena konverzija kredita sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju iz 2015. godine nije od utjecaja na nišetne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu broj 312145 godine i to nišetne odredbe o promjenjivosti kamatne stope sukladno odluci tuženika te nišetnoj ugovornoj odredbi po kojoj je glavnica i kamata vezana uz valutu CHF, da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rješenju broj Gos 1/2019-36 kojim je odlučujući o prijedlogu za rješavanje pitanja važnog za jedinstvenu primjenu prava podnesenog od Općinskog suda u Pazinu u predmetu poslovni broj P2 1413/2019-9 od 20. rujna 2019. obrazložio da bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti nišetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima", da je odredbom čl.236. Zakona o obveznim odnosima propisano da nišetan ugovor ne postaje valjan kad uzrok nišetnosti naknadno nestane, pa da se tužiteljica stoga poziva na pravno utvrđenje iz presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12. 02. 2019. te ovu tužbu unatoč sklopljenom Dodatku ugovora o kreditu temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju podnosi radi utvrđenja nišetnosti ugovornih odredaba kojima je bila ugovorena jednostrana promjenjivost kamatne stope i valuta u CHF, a uslijed utvrđenja nišetnosti traži i ostvarivanje prava na isplatu za koju smatra da mu pripada zbog više plaćenog tuženiku, a koji iznos je tuženik stekao bez osnove. Budući da prihvaćena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu EUR ne predstavlja osnovu za gubitkom pravnog interesa tužitelja, tužiteljica ističe da je ugovorom o kreditu tuženik odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 90.000,00 CHF po kupovnom tečaju za devize na dan korištenja kredita, da je tuženik u Ugovoru o kreditu broj 312145 ugovorila nepoštene i nišetne odredbe na način da je ugovorio valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije kao trgovac, prednika tužitelja kao potrošača u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, slijedom čega je tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07) i to odredbi čl. 96. i Zakona, kao i protivno odredbama čl. 322., čl. 247. ZOO-a. Tužitelj napominje da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018., koja je potvrđena presudom i rješenjem Vrhovnog suda RH broj Rev 2221/18 od 03.09.2019., a koja je donijeta u kolektivnom sporu radi zaštite potrošača utvrđena nišetnost ugovornih odredaba kojima se u ugovorima o kreditu, konkretno koje je sklapala i tuženica sa korisnicima kredita, ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te kredita u kojima je

ugovarana i promjenjiva kamatna stopa po Odluci Kreditora uz istovremenu nemogućnost potrošača da utječe na promjenu kamatne stope, sve iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a tuženica u svezi zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja a imalo je za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, da je tuženik u čl.4. Ugovora ugovorio kamatnu stopu promjenjivu sukladno Odluci o kamatama i naknadama kreditora, da je u čl. 4. Ugovora, u trenutku sklapanja bila je ugovorena kamatna stopa od 4,59 posto godišnje, da je tijekom otplatnog razdoblja tuženik jednostranom odlukom mijenjao kamatnu stopu na štetu tužiteljice. Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018. godine donijeta je povodom tužbe za zaštitu kolektivnog interesa potrošača, pa tužitelj ukazuje na obavezu primjenu pravnih utvrđenja iz te presude i u ovom predmetu, a sve temeljem odredbe čl. 502c. Zakona o parničnom postupku, te čl.118. i čl.106. Zakona o zaštiti potrošača. S obzirom na obavezu primjenu pravnih utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018. godine tužitelj ističe kako je valuta CHF specifična valuta, a specifičnost tzv. "valute utočišta" bila je poznata tuženici, banci, međutim rizik švicarskog franka kao valute ne znajući za opisani rizik preuzeo je tužitelj kao potrošač. Banka u ugovorima u kojima se glavnica veže za CHF ugovaranjem prihvaća opći rizik valutne klauzule, a potrošač prihvaća i opći rizik valutne klauzule i dodatni rizik koji je specifičan za CHF kao "valutu utočišta", pri čemu banka navedeni rizik razumije, a potrošač istog nije niti svjestan niti ga razumije. Upravo stoga uzrokovana je neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, pa tužitelj ovom tužbom traži utvrđenje ništetnim i ugovornih odredaba kojima je glavnica vezana uz valutu CHF ali i kamata. Tužitelj ne raspolaže dovoljnim ekonomskim znanjem pa tužbeni zahtjev postavlja okvirno dok će tužbeni zahtjev uskladiti sa nalazom financijskog vještaka nakon što isto bude provedeno u okviru sudskog postupka. Tužbeni zahtjev obuhvaća iznos više plaćenog tuženici zbog promjene kamatne stope i odnosu na prvotno ugovorenu i promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan korištenja kredita, koji iznos je tuženica stekla bez osnove, a za koji je tužitelj oštećen i to u visini od 10.960,27 €. Slijedom svega navedenog, a temeljem odredbe čl. 6.st.3. Zakona o sudovima kojom je propisano da je svatko u Republici Hrvatskoj dužan poštivati pravomoćnu i ovršnu odluku, što tuženica odbija, uzimajući u obzir presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018., Presudu i Rješenje Vrhovnog suda RH broj Rev 2221/18 od 03.09.2019.g., te činjenicu da je tuženica ugovaranjem ništetnih ugovornih odredaba prouzročila neravnotežu u pravima i obvezama između tuženice i tužitelja kao potrošača, pozivajući se na čl.96. Zakona o zaštiti potrošača te odredbu čl.322. ZOO-a predlagala donijeti presudu.

2. U opsežnom odgovoru na tužbu (list 80-94 spisa), tuženik je naveo (u bitnome) da nije sporno da je tužitelj sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 312145 (dalje: „Ugovor o kreditu“ ili „Ugovor“), međutim, sporno je jesu li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne, da tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, a tuženik se takvim tvrdnjama izričito

protivio. Tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja, navodeći da je tužitelj je predmetni parnični postupak pokrenuo tek 25.04.2023. pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 – 29/18, dalje: „ZOO“), ovisno o pravnoj kvalifikaciji potraživanja tužitelja budući da ista nije specificirana tužbom jer ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjiv je zastarni rok iz odredbe članka 230. ZOO-a, koji propisuje da tražbine za naknadu štete zastarijevaju za 3 godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju u roku od 5 godina od kada je šteta nastala pa da je iako tužitelj nije specificirao tužbeni zahtjev, a uzevši u obzir činjenicu datuma sklapanja ugovora, očito da je protekao i subjektivni i objektivni rok; ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja; tuženik je istaknuo da se kod predmetnog ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su tuženiku plaćani kao anuiteti pa da sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja, slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku; ako bi se zbog utvrđenja ništetnosti utvrdilo da se pak radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla. Takvo je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011 kako slijedi:

„Prema prihvaćenoj praksi ovog suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371 ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1 ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“

Dakle, VSRH je zauzeo shvaćanje da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ugovora o kreditu pa primjenom navedenog shvaćanja, a uzevši u obzir datum sklapanja Ugovora, jasno je da je u odnosu na potraživanja iz tužbe nastupila zastara. Tuženik je naveo da je nesporno da je presudom Vrhovnog suda RH broj Rev 2245/17 od 20.3.2018. revizijski sud zauzeo stajalište kako je podnošenjem tužbe u parnici radi zaštite kolektivnih prava i interesa od strane Udruge Potrošač (dalje: „Parnica Potrošač“) prekinut tijek zastare tražbina svih potrošača čija su prava i interesi bili predmetom zaštite u ovoj parnici. Prema stajalištu iznesenom u istoj presudi Vrhovnog suda RH zastarni rokovi počeli su ponovno teći pravomoćnim okončanjem Parnice Potrošač donošenjem presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13 od 13.6.2014. (u odnosu na promjenjivost kamatne stope), odnosno presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018. (u odnosu na vezanost glavnice kredita za CHF valutnu klauzulu) pa da je tužitelj tužbu podnio nakon proteka zastarnog roka od 5 godina (ukoliko se uzme da se na tražbine tužitelja primjenjuje opći zastarni rok), odnosno 3 godine (ukoliko se uzme da se na tražbine tužitelja primjenjuje zastarni rok za anuitete, odnosno naknadu štete) računajući od datuma pravomoćnog

okončanja Parnice Potrošač (13.6.2014.) kada su zastarni rokovi za utuženje počeli teći iznova, pozivao se na priopćenje Vrhovnog suda od 1.3.2022. cit.:

“Ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.” Dakle, u slučaju da sud usvoji tvrdnje tužitelja kako se na ovaj predmet imaju primijeniti utvrđenja Parnice Potrošač, tada i zastarni rok počinje teći od pravomoćnosti odluke u tom predmetu pa da je potraživanje tužitelja u zastari.

Tuženik je naveo da u ovom sporu nema mjestu preslikavanju utvrđenja iz Parnice Potrošač jer je u toj parnici utvrđivana tek apstraktna pravna zaštita, čiji učinci se ne mogu neposredno primijeniti na pojedini ugovorni odnos, nego se u tom odnosu tek treba izvesti dokazivanje jesu li utvrđenja iz Parnice Potrošač i na koji način primjenjiva u pojedinačnom slučaju.

Kolektivnom zaštitom osigurava se preventivna zaštita i kontrola nepoštenih ugovornih odredaba u odnosu na „prosječnog potrošača“, ali se njome ne mogu zamijeniti učinci koji se ostvaruju individualnom pravnom zaštitom, s obzirom da se u pojedinačnim parnicama uređuju pravni učinci pojedinačnog potrošačkog ugovora u odnosu na konkretnog potrošača.

Stoga, u individualnom sporu zadatak je suda utvrditi primjenjuje li se i u kojoj mjeri načelo zaštite apstraktnog potrošača, onako kako je utvrđeno u kolektivnoj parnici, i na konkretnog potrošača u pojedinačnoj parnici. Drugim riječima, presuda u kolektivnom sporu nema pravni učinak erga omnes da bi se mogla primjenjivati na svaki pojedinačni spor pokrenutom pojedinačnom tužbom, slijedom čega je neosnovano pozivanje tužitelja na mogućnost automatske primjene utvrđenja iz Parnice Potrošač i Presude VTS-a.

Nije pravno osnovano niti životno logično da se, primjera radi, osoba sa visokom stručnom spremom (između ostalog, diplomirani pravnik ili ekonomist), odnosno osoba koja je prethodno koristila proizvode bankarskog sektora (ugovorena štednja, ranije sklopljeni krediti i sl.) a koji bi bili korisnici kredita koji po svojim osnovnim obilježjima odgovaraju kreditima koji su bili predmet Parnice Potrošač (CHF valutna klauzula i jednostrano promjenjiva kamatna stopa), poziva na utvrđenja iz Presude VTS-a tvrdeći da mu odredbe o valutnoj klauzuli ili promjenjivoj kamatnoj stopi nisu bile razumljive. Takav hipotetski potrošač, iako sklapa ugovor za svrhu koja je izvan njegove profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor), nije zato lišen životnog iskustva niti cjelokupnog znanja i iskustva koje je stekao kroz svoje obrazovanje ili u struci. Načelo zaštite potrošača i njenih dosega potrebno je promotriti kritički, dakle u svakom pojedinom sporu je potrebno dokazati postojanje svih onih pretpostavki na kojima je zasnovana Presuda VTS-a, a posebno vodeći se uputom VSRH u rješenju broj Revt-575/16 od 3. listopada 2017., upućivao je na presudu Županijskog suda u Puli broj GŽ-311/2018 od 9. siječnja 2018. Predmetnom je presudom drugostupanjski sud prihvatio žalbu tuženika i preinačio prvostupanjsku presudu Općinskog suda u Šibeniku broj P-755/17 od 29. prosinca 2017. Bez pretjeranog ulaženja u sadržaj priložene presude, tuženik skreće pažnju na obrazloženje drugostupanjskog suda. Naime, isti je istaknuo

da „...ugovorena promjenjiva kamatna stopa nije suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzročila očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama na štetu tužitelja u smislu članka 296. ZOO, jer to ne proizlazi iz svih okolnosti ocijenjenih prema čl. 296. ZOO-a, budući da je ugovor o kreditu sklopljen na uobičajeni način na koji to čine i druge banke, tužitelj je kao stručna osoba bio svjestan što je ugovoreno i s tim se suglasio, te je u cijelosti prijevremeno otplatio kredit...”,

Drugostupanjski sud praktično u cijeloj presudi problematizira činjenicu da je tužitelju bilo jasno što je ugovarao te da se ne može tretirati kao prosječni potrošač s obzirom da je ekonomske naobrazbe. Iz tog razloga, odredbe ugovora se ne mogu smatrati kao nejasne i nerazumljive *a priori*.

U konkretnom je predmetu stoga, potrebno tek ispitati i utvrditi pripada li tužitelj zaista kategoriji „prosječnog potrošača“ o kakvom potrošaču se problematizira u Parnici Potrošač. Dalje, tuženik je ukazivao na općepoznatu činjenicu da je 30.9.2015. godine stupio na snagu izmijenjeni i dopunjeni Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015; dalje u tekstu: „ZPK“) kojim je za ugovore o kreditu u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF određena obveza banaka ponuditi korisnicima kredita (potrošačima) konverziju kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredite denominirane u EUR, odnosno u kredite denominirane u kune s valutnom klauzulom u EUR. Svrha takve konverzije je da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, da je tuženik postupio sukladno gore citiranoj zakonskoj obvezi te je tužitelju poslao ponudu izračuna konverzije zajedno s prijedlogom Dodatka br. 1. Ugovoru o kreditu, da prema Zakonu o izmjenama i dopunama ZPK potrošač je imao 30 dana da obavijesti banku o prihvatu konverzije i u navedenom razdoblju, sve do isteka zakonom propisanog roka za prihvaćanje konverzije, imao mogućnost provjeriti točnost izračuna konverzije, obratiti se tuženiku u slučaju bilo kakvih pitanja ili nejasnoća te eventualno izjaviti prigovor na izračun konverzije u slučaju da bi takvih prigovora imao, da je tužitelj prihvatio ponudu te su tužitelj i tuženik sklopili Dodatak 1. Ugovoru o kreditu, kojim su stranke sporazumno izmijenili kreditnu obvezu tužitelja čija je glavnica bila vezana za valutnu klauzulu u CHF na način da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa također je i promijenjena valuta uz koju je bila vezana glavnica kredita u valutu EUR, te je utvrđen ostatak glavnice nakon konverzije kao i daljnja otplata duga.

Tako, navedenim Dodatkom 1. Ugovora o kreditu tuženik je pristao:

- na promjenu valute uz koju se veže njegova kreditna obveza i novoutvrđena visina ugovorenih kamatnih stopa s pravnim učinkom *ex tunc*, odnosno s učinkom od dana sklapanja Ugovora o kreditu i pravnom fikcijom izjednačenosti tužitelja s potrošačem koji je od prvog dana koristio kredit s valutnom klauzulom vezanom za EUR,
- da se iznos eventualne preplate koristi za namirenje budućih anuiteta po EUR otplatnom planu.

Vrhovni sud Republike Hrvatske (dalje u tekstu: „VSRH“) je na sjednici vijeća održanoj 4.3.2020. donio rješenje, poslovni broj: Gos-1/19 (dalje u tekstu: „Rješenje“) kojim daje odgovor na pitanje jesu li sporazumi o konverziji ništetni, ako bi se eventualno utvrdila ništetnost odredaba ugovora o kreditu koje se tiču valutne klauzule i promjenjive

kamatne stope. Rješenjem se daje konačna i obvezujuća potvrda Sporazumima o konverziji na način da im se priznaju pravni učinci i valjanost čak i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenljivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, naglasio je kako Rješenje predstavlja obvezujuće pravno shvaćanje koje svi sudovi u Hrvatskoj, sukladno članku 502.n Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/2019, dalje u tekstu: „ZPP“), moraju slijediti, da VSRH u obrazloženju Rješenja više puta naglašava kogentnost zakonskih odredbi ZPK, koji na vrlo detaljan i specifičan način određuje postupak provođenja te izračuna same konverzije, posljedično, kroz zakonit i izrazito transparentan postupak s jasnim reperkusijama za sve strane postupka, potrošačima je ostavljena mogućnost izbora žele li prihvatiti navedeni sporazum ili ne, a bankama nametnuta obveza bez mogućnosti odbijanja, da je svrha takve konverzije da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pojednostavljeno rečeno – primjenjuje se pravna fikcija kao da je ugovorni odnos od početka bio odnos u valuti EUR, dakle, među strankama koje su prihvatile konverziju nastala je potpuno nova pravna osnova koja onemogućuje potrošače u ostvarivanju zahtjeva s naslova stjecanja bez osnove jer se konverzijom trajno i potpuno uređuje odnos između potrošača i banke, neovisno o odnosu stranaka iz prvotnog ugovora, dodatno, VSRH daje posebno obrazloženje glede postojanja odnosno nepostojanja pravnog interesa za zahtjeve kojima se traži utvrđenje ništetnosti odredbe ugovora o kreditu prethodno vezanih uz CHF, bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, VSRH ističe kako opća pravila ZPP-a, a i sama priroda kondemnatorne tužbe u pravilu ne zahtijevaju dokazivanje pravnog interesa te da se postojanje pravnog interesa kod takvih zahtjeva ne može načelno isključiti. Tako VSRH ističe da se ne bi moglo isključiti postojanje pravnog interesa kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izviru iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZPK (npr. poslovna nesposobnost) ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog zakona, *argumentum a contrario*, u slučajevima konverzija koje su provedene sukladno odredbama ZID ZPK, potrošači nemaju pravni interes jer su prihvatili da se osnovni pravni odnos zamijeni novim trajnim i potpunim odnosom. U tom smislu, uredno provedena konverzija isključuje i pravnu mogućnost potrošača za podnošenjem tužbe sa zahtjevom za isplatu bilo kakve razlike (obeštećenja) po osnovi ranijeg pravnog posla - Ugovora o kreditu uslijed provedene konverzije. U odnosu na ugovorenu valutnu klauzulu vezanu za CHF, tuženik je istaknuo da Presuda VTS donesena u Parnici Potrošač ne daje subjektivna prava potrošačima. Kao što je tuženik već detaljno elaborirao, Presuda VTS ne daje pojedinačnom potrošaču subjektivna prava, s obzirom da je takva presuda usmjerena na apstraktnu pravnu zaštitu „prosječnog potrošača“ kao pravnog standarda, stoga da je tužitelj kao potrošač dužan dokazati da u ugovornom odnosu njega i tuženika postoje sve pretpostavke nepoštenosti valutne klauzule propisane člancima 84. i 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, 79/07, 125/07; dalje: „ZZP“), da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli je jasna, lako uočljiva i razumljiva, slijedom čega osporavana odredba uopće ne može biti predmetom ocjene poštenosti, da su odredbe jasno koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako

uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora, da je tužitelj prethodno sklapanju Ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sam bio dužan informirati se o valutnoj klauzuli i eventualnim posljedicama koje ona može imati po njegova prava i obaveze iz Ugovora, pored toga, da je tužitelj potpisom Ugovora potvrdio upoznatost sa značenjem valutne klauzule. Ugovorom o kreditu jasno je propisano da: *„Korisnik kredita potpisom ovog ugovora potvrđuje da je upoznat sa promjenjivošću tečaja izabrane valute Ugovora koja se primjenjuje za izračun kunske protuvrijednosti svih novčanih obveza po ovom kreditu te svjesno i dobrovoljno preuzima rizik mogućeg nepovoljnog tečaja u odnosu na HRK, a Kreditor otklanja sa sebe svaku odgovornost za rizik preuzet izborom valute Ugovora.“* pa da je neosnovano da tužitelj nakon proteka deset godina od sklapanja Ugovora, tvrdi da mu odredbe Ugovora ipak nisu bile jasne i da nije bio svjestan rizika promjene tečaja CHF u odnosu na HRK, pa da slijedom navedenog, sukladno odredbama članka 84. ZZP-a ocjena poštenosti ove odredbe prema kriterijima iz članka 81. ZZP-a nije dopuštena, da je za ocjenu je li osporavana valutna klauzula prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača bitno je odnos konkretnih ugovornih strana promatrati s razine nominalnih pozicija (vezanost valutne klauzule za tečaj CHF s jednakim rizikom promjene tečaja na štetu/u korist bilo koje od dvije ugovorne strane), a ne naknadno povećanih obveza jedne strane (ovdje tužitelja – potrošača) uslijed nepredvidivih ili naglih promjena tečaja CHF, da činjenica da se tečaj CHF naknadno promijenio na štetu potrošača, ne može i ne smije biti relevantan za ocjenu nepoštenosti (a time i ništetnosti) primarno ugovorene valutne klauzule prema kojoj su kako tužitelj, tako i tuženik, imali jednake i ravnopravne startne (nominalne) pozicije, da pretpostavka neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja nije ispunjena u ovom slučaju, u odnosu na promjenjivost kamatne stope, tuženik je istaknuo da ista nije bila predmetom ispitivanja ništetnosti u Parnici Potrošač. Tužitelj je neosnovano proširio opseg utvrđenja iz Presude VTS-a donesenih u Parnici Potrošač i na odredbe o promjenjivosti kamatne stope, iako to nije bilo predmetom ispitivanja u Parnici Potrošač. U kolektivnom sporu bila je ispitivana primjenjivost kamatne stope u skladu sa jednostranom odlukom banke bez egzaktno utvrđenih parametara i metode izračuna parametara promjenjivosti. To znači, čak i kada bi utvrđenja iz Presude Potrošač bila primjenjiva na ovaj spor, njima nije utvrđena ništetnost promjenjivosti kamatne stope niti promjenjivost kamatne stope jednostranom odlukom banke, da tužitelj pogrešno smatra da se može naprosto pozivati na pravna utvrđenja iz Presude VTS-a bez dokazivanja osnove tužbenog zahtjeva. Suprotno tome, tužitelj je dužan u ugovornom odnosu nje i tuženika dokazati postojanje svih pretpostavki ništetnosti sporne ugovorne odredbe o promjenjivosti kamatne stope jer da bi se određena ugovorna odredba utvrdila ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:

- da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;
- da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva, i/ili teško uočljiva; te naposljetku
- da odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja), a da niti jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjena, prema tome osnova za stjecanje utuženih anuiteta nije otpala i ne može se primijeniti članak 1111. st. 3. ZOO-a. Tuženik je prigovorio postavljenoj visini tužbenog zahtjeva, s obzirom da ista ne proizlazi niti iz

jednog dokaznog prijedloga dostavljenog od strane tužitelja. Tuženik napominje da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini pa se protivio financijskom vještačenju na okolnost visine tužbenog zahtjeva. Slijedom svega navedenog, tuženik je predlagao sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te da obveže tužitelja naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Na navode odgovora na tužbu, tužiteljica se očitovala u podnesku od 7. 10. 2023., navodeći da Tužiteljica se međutim u prilog osnovanosti tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva, te neosnovanosti prigovora zastare poziva na presudu i rješenje Vrhovnog suda Republike broj Rev-2245/17-2 od 20.03.2018. godine, navodeći da je u navedenoj presudi i rješenju Vrhovni sud Republike Hrvatske obrazložio, a s obzirom na osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnost svih u njenoj primjeni uz velik broj individualnih parničnih postupaka koji se vode sa zahtjevima za restituciju onog dijela novčane tražbine koji se po ugovorima o potrošačkim kreditima isplaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredaba glede jednostrane i netransparentne promjenjivosti kamatne stope o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kako je samim pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo do prekida zastare te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, da s obzirom da i Vrhovni sud pitanje zastare u odnosu na pokretanje individualnih parničnih postupaka obrazlaže i temelji na presudi donijetoj povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, tada je i ova tužba tužiteljice utemeljena na presudi donijetoj po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa potrošača također pravilno postavljena i osnovana, da je VSRH u odluci Gos 1/19 obrazložio da aneks o sklopljenoj konverziji nije ništetan, ali na str.5. VSRH se očitovao u odnosu na predmete kakav je i konkretan. Obrazložio je da potrošač ima pravni interes na utuženje zbog primjene ništetnih ugovornih odredaba za razdoblje do konverzije što je od VSRH već i obrazloženo u odluci Rev 2868/18, citirajući sa 5. stranice dio koji obrazlaže pravni interes potrošača i pozivanje na Rev 2868/18:

„Posebice glede postojanja, odnosno nepostojanja interesa za zahtjeve da se utvrde ništetnima pojedine odredbe ugovora o kreditu prethodno vezanih uz CHF, bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima.“, da je odredbom čl.326. Zakona o obveznim odnosima propisano je da ništetan ugovor ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane pa se tužiteljica stoga poziva na pravno utvrđenje iz presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12.02.2019. godine, te unatoč sklopljenom Dodatku ugovora o kreditu temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju, ima pravni interes za utuženje, ukazala je na odluku Vrhovnog suda RH Rev 174/20 kojom Vrhovni sud potvrđuje pravo potrošača na obeštećenje zbog primjene ništetnih ugovornih odredaba o jednostranoj promjenjivosti kamatne stope mi to nakon prihvata konverzije, Odluka Vrhovnog suda potvrđena je Odlukom Ustavnog suda br. U-III-1995/23 od 28.06.2023., također je Ustavni sud još

jednom odlukom jednoglasno na sjednici potvrdio pravo potrošača na utuženje i isplatu unatoč sklopljenom aneksu o prihvatu konverzije i to odlukom U-III-5853/2020 od 05.04.2023., Vrhovni sud je na pitanje o zastari odgovor dao u skladu sa obrazloženjem izraženim u Rev 2245/17 od 20.03.2018. a u odnosu na pitanje pravnog interesa tužiteljice na utvrđenje ništetnim ugovornih odredaba o jednostrano promjenjivoj kamati nakon prihvata konverzije odgovorio je da je o tome već obrazloženo kako tužiteljica prihvatom konverzije nije izgubila pravni interes u odluci Rev 2868/18 od 12.02.2019., da Vrhovni sud potvrđuje da potrošač nije izgubio pravni interes na utvrđenje ništetnosti i obeštećenje nakon prihvata konverzije u odnosu na ugovorenu jednostranu promjenjivost kamatne stope, tada nikako nije izgubio ni pravni interes i u odnosu na ništetnost valutne klauzule u CHF koja odredba u vrijeme kad su potrošači sklapali aneks o konverziji još nije ni bila pravomoćno utvrđena ništetnom te se nikako nije mogla ni mogla uzimati u obzir prilikom sklapanja konverzije. Tužiteljica se pozivala na Odluku Vrhovnog suda RH broj Rev 3142/18 od 19.03.2019.g. kojom je Vrhovni sud u obrazloženju objasnio kako je odredbom čl. 502.b Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP) propisan je sadržaj tužbe iz čl. 502.a ZPP-a, dok je čl. 502. c ZPP-a propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava. Tom odredbom propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužiteljica ovlaštena štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. U odnosu na stav tuženika o valutnoj klauzuli, tužiteljica je istaknula da je Visoki trgovački sud u presudi broj PŽ-6632/17 od 14.06.2018. godine obrazložio je kako je upravo ugovornom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a kojom je potrošač rizik preuzeo na sebe, pritom ne znajući za taj rizik jer ga tuženik kao banka o tome nije informirao, prouzročena neravnoteža između prava i obveza stranaka, te je tuženik takvim postupanjem povrijedio kolektivni interes i prava potrošača, da tuženik kao banka nije informirao potrošače, u konkretnom predmetu i tužiteljice kao potrošača, o značenju specifične valute tzv. "valute utočišta", a koja znači da je CHF siguran za ulagače s obzirom da nema rizika bitnog smanjenja njegove vrijednosti a postoji mogućnost povećanja vrijednosti, pri čemu potrošač koji kredit otplaćuje u kunama, dakle u valuti u kojoj zarađuje a ne zarađuje u valuti CHF, o čijoj vrijednosti je ovisna glavnica koju otplaćuje u kunama, je na sebe preuzeo rizik "valute utočišta" i ne znajući za taj opisani rizik, s druge strane, objavljivanjem niskih kamatnih stopa unatoč davanju općenitog upozorenja na postojanje rizika kod kredita s valutnom klauzulom u CHF, je tuženik navodio potrošače na sklapanje ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, da je potrošač postupao s povjerenjem u tuženika kao banku, pa je tuženik svojim davanjem upozorenja o rizičnosti ugovaranja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF uz istovremeno nuđenje navedenih ugovora kao najpovoljnijih, zapravo samo prividno i umjetno želio stvoriti dojam o svom savjesnom postupanju u odnosu na potrošače, iako je pozadina i takvog postupanja zbog njegovog znanja o riziku "valute utočišta" bila utemeljena na nepoštenju i nesavjesnosti u odnosu na potrošače, da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi broj PŽ-6632/17 od 14.06.2018. godine na stranici 59. obrazložio je kako prosječnom potrošaču ugovorne odredbe nisu bile razumljive s obzirom da se o njima

nije pojedinačno pregovaralo, a niti solemnizacija ugovora nema apsolutno nikakve veze s uklanjanjem ništetnosti ugovornih odredaba na koje tužiteljica ukazuje u tužbi. Slijedom navedenog, tužiteljica je predlagala da, uz kako je već navedeno pravilnu primjenu pravnih utvrđenja iz pravomoćno utvrđene presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj, broj PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018. godine te Rev-174/2020, U-III-5853/20 i U-III-1995/23 te da sud tužbeni zahtjev tužiteljice usvoji u cijelosti.

4. U dokaznom postupku, izvršen je uvid u Ugovor o kreditu broj: 312145 od 26. 06. 2007., prometnu karticu po kreditu, otplatnu tablicu, Aneks br.1 Ugovora o kreditu br.312145 (list 7-58 spisa), provedeno je knjigovodstveno-financijsko vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji Nataliji Jambrečić, mag. oec. iz Čakovca, čiji pisani nalaz prileži u spisu na listu 160-172 spisa te je saslušao tužiteljicu, kao stranku u svrhu dokazivanja.

5. Tužiteljica je u ovom postupku tražila isplatu iznosa od 10.960,27 eura, smatrajući da kao zakonska nasljednica ugovorne stranke Deana Filipovića ima pravni interes na utuženje zbog primjene ništetnih ugovornih odredaba te da prihvatanjem konverzije kredita u kredit uz valutnu klauzulu eur ne predstavlja osnovu za gubitkom pravnog interesa tužiteljice. Prvotno postavljeni tužbeni zahtjev, nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja, tužiteljica je postavila u podnesku od 13. 02. 2026. (list 175-177 spisa).

6. Nesporno je da je prednik tužiteljice, njezin suprug Dean Filipović, kao korisnik kredita sa prednikom tuženika, kao kreditorom, dana 26. 06. 2007. zaključio Ugovor o kreditu br. 312145, kojim se kreditor obvezao isplatiti korisniku kredita iznos od CHF 90.000,00 u kunskoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju za devize važećem na dan korištenja kredita. Namjena kredita bila je kupnja stana u Varaždinu.

7. Nesporno je da je tužiteljica sa prednikom tuženika 9. 3. 2016. zaključila Dodatak ugovora o kreditu broj 312145.

8. Obzirom na prigovor tuženika, tužiteljičin pravni interes za utuženje uslijed prihvaćene konverzije, odnosno zaključenog Dodatka ugovoru o kreditu broj 312145 od 9. 3. 2016.

9. Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15 – dalje: Novela), u odredbi članka 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

10. Kao način konverzije kredita, u odredbi članka 19.c. stavak 1. točka 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

11. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:

– učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

12. Dodatak ugovora o kreditu nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15) ima

pravne učinke i valjan je u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

13. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako je Novelu ("Narodne novine" broj: 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj: 102/15).

14. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZID ZPK ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

15. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZID ZPK poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o nišetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do nišetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

16. Razlozi za preuzimanje obveze u vidu sklapanja sporazuma o konverziji na strani potrošača nisu otpali naknadnim utvrđenjem nišetnosti valutne klauzule u subjektivnom smislu, a ni u objektivnom smislu – cilju u vidu izjednačavanja njihovog položaja s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR-e.

17. U presudi Europskog suda u predmetu broj C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene nišetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača.

18. Sklapanje Dodatka Ugovora o kreditu između stranaka ne znači da su istovremeno s njegovim sklapanjem stranke riješile pitanje ugovornih odredaba kojima se u ugovoru o kreditu sa valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa niti se tim Dodatkom rješava pitanje nišetnosti utuženih dviju odredaba ugovora koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Okolnost da su stranke sklopile Dodatak Ugovora o kreditu i utvrđen iznos preplate, ne upućuje na zaključak da je provedenom konverzijom tužitelju vraćen iznos kao razliku između plaćenih ugovornih kamata na temelju utvrđene nišetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i onoj

početno ugovorenoj kao niti razlika u tečaju CHF na dan isplate kredita i na dan plaćanja daljnjih rata kredita. Jednako i prema odredbi članka 41. Zakona o zaštiti potrošača koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu, koja propisuje da se potrošač ne može odreći, niti mu se mogu ograničiti prava koja ima temeljem citiranog zakona.

19. U ovom slučaju kredit s valutnom klauzulom u CHF je u skladu s odredbama ZID ZPK-a, koji je stupio na snagu dana 30. rujna 2015. konvertiran u euro kredit, slijedom čega su stranke suglasno izmijenile osnovni ugovor s važenjem ex tunc, pa su tako u cijelosti izmijenjene i sporna ugovorne odredbe ugovora o kreditu, za koje tužitelj tvrdi da su ništetne. Za istaknuti je da prema stavu ovoga suda činjenica što je kredit s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit u EUR ne utječe na utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi. Naime, i iz rješenja Vrhovnog suda Rev-2868/18 od 12. veljače 2019. proizlazi da činjenica da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu na temelju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditu u kredit uz valutnu klauzulu u EUR – kojim su odredbe iz Ugovora o kreditu izmijenile u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju pretplatom – ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. Ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326. st. 1. ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st. 2. ZOO, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni (da je zabrana manjeg značaja i da je ugovor u cijelosti ispunjen).

20. Tužiteljica se u navodima tužbe poziva na pravomoćnu odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., donesenu u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača, a koja obvezuje sud u ovom postupku temeljem Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 58/13 i 41/14 – dalje ZZP/07), te članka 502.a i c ZPP-a.

21. Pravomoćnom presudom Visokog Trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17- 10 od 14. lipnja 2018. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu kojim se utvrđuje da između ostalih tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 1. srpnja 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući Ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – Ugovorima o kreditima na način da ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošači u cijelosti informirani o svim potrebnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te ZOO-a.

22. Odlukom Vrhovnog suda RH broj Rev-2221/18 od 3. rujna 2019. odbijena je kao neosnovana revizija tuženih banaka i potvrđena odluka Visokog Trgovačkog suda RH

poslovni broj P-6632/17 od 14. lipnja 2018. u dijelu kojim je utvrđeno da su iste povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora banke kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

23. Navedene presude donesene su na temelju odredbe članka 131. ZZP-a, a temeljem odredbe članka 138.a istog zakonskog propisa odluka kojom sud prihvata takav tužbeni zahtjev povodom kolektivne tužbe za zaštitu potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Naime, prvostupanjski sud, polazeći od toga da je vezan odlukama donesenim u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača zaključuje da su pobijane odredbe predmetnog ugovora nepoštene, što ih čini ništetnim pozivom na odredbu članka 323. ZOO-a, te je prihvatio tužbeni zahtjev i naložio tuženiku da isplati tužiteljici utuženi iznos, po konačno postavljenom tužbenom zahtjevu. To je jasno i po stavu Vrhovnog suda izraženog u odluci Rev-3142/18 da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. ZZP-a u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. toga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a kako je to propisano odredbom čl. 118. ZZP-a, a o čemu se radi u ovom slučaju.

24. Dakle, odredbe jasno propisuju da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu potrošača, odnosno propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

25. Naime, sve odredbe Glave IV.a ZID ZPK-a, pa tako odredbe članka 19. b i čl. 19. c ZID ZPK-a reguliraju ugovorni odnos koji je između potrošača i vjerovnika (banke) nastao temeljem ugovora o kreditu. Navedeno proizlazi iz odredbe članka 19.a ZID ZPK-a kao i ostalih odredaba Glave IV.a ZID ZPK-a. S druge strane, obveza restitucije nije obveza koja ima svoju pravnu osnovu u pravnom poslu odnosno ugovoru (čl. 247. u svezi s čl. 20. st. 1. ZOO-a), već u izvanugovornom obveznom odnosu stjecanja bez osnove (čl. 1111., čl. 323. st. 1. i čl. 20. st. 1. ZOO-a u svezi s čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. ZZP/03.). Dakle, ZID ZPK-a regulira u potpunosti drugačiji obvezni odnos tj. ugovorni obvezni odnos koji je nastao sklapanjem ugovora o kreditu, dok tužitelj tužbeni zahtjev temelji na postojanju izvanugovornog obveznog odnosa stjecanja bez osnove koji nastao kao posljedica nepoštenosti i ništetnosti u potrošačkom ugovoru. Ugovornim odredbama, u ovom slučaju ugovornim odredbama sporazuma o konverziji, ne može se osnažiti nešto što je od početka ništetno i nema pravni učinak, tako da neosnovano

tuženik u žalbi ističe da je sklapanjem sporazuma o konverziji tužitelj izgubio pravo i pravnu osnovu da restitucijskim zahtjevom potražuje preplaćene iznose koji su posljedica nepoštene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi.

26. Uz navedeno, ovaj sud smatra da je potrebno naglasiti da je pravo na potpunu restituciju potrošača u slučaju nepoštenosti ugovornih odredbi osnovno pravo potrošača kod zaštite nepoštenih ugovornih odredbi u potrošačkim ugovorima. Stoga ako bi se to osnovno pravo potrošača ukidalo ili ograničavalo, to bi moralo biti propisano jasnim i nedvosmislenim odredbama zakona. Ne može se osnovno pravo potrošača (pravo na potpunu restituciju) ukidati i ograničavati posredno kroz parcijalno i ekstenzivno tumačenje propisa kojima čija svrha primarno i nije zaštita potrošača od nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima. Ograničenja ili čak ukidanje bilo kojeg prava potrošača, pa i prava na potpunu restituciju mora, dakle, prema stavu ovog suda, biti propisano jasnim i nedvosmislenim odredbama zakona i imati razumnu svrhu, a svako eventualno tumačenje odredbi koje bi u konačnici moglo ograničavati prava potrošača na potpunu restituciju, prema stavu ovog suda, mora biti restriktivno.

27. Dakle, ako je zakonodavac smatrao da konverzijom CHF kredita potrošači trebaju izgubiti pravo na potpunu restituciju kao posljedicu nepoštenosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, tada je to trebao jasno i nedvosmisleno propisati odredbama ZID ZPK-a. Kako zakonodavac to nije učinio, tako da ne postoji bilo kakva pravna osnova (odredba zakona) koja bi opravdavala stav da su potrošači koji su konvertirali CHF kredite izgubili, potpuno ili djelomično, pravo na potpunu restituciju.

28. Tužiteljica se osnovano poziva na postupak pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske koji se vodio pod brojem Gos-1/2019. U tom oglednom postupku Vrhovni sud Republike Hrvatske je zauzeo pravno shvaćanje da Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

29. Potrošač se sklapanjem sporazuma o konverziji nije mogao odreći svog prava na potpunu restituciju jer takvo što nije propisano bilo kojom odredbom zakona, pa tako i odredbama ZID ZPK-a. Osim toga, u trenutku sklapanja sporazuma o konverziji bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/14., 110/15. – u daljnjem tekstu: ZZZP/14.) koji je stupio na snagu 8. travnja 2014. Odredbom članka 41. stavkom 1. ZZZP/14., propisano je da se potrošač ne može odreći niti mu se mogu ograničiti prava koja ima na temelju tog zakona ili drugih zakona kojima se štite prava potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da su ništetne ugovorne odredbe koje su za potrošača nepovoljnije od onih propisanih tim zakonom ili drugim zakonima kojima se uređuje zaštita potrošača. Dakle, sukladno citiranom članku 41. stavcima 1. i 2. ZZZP/14., potrošaču se ne mogu ograničiti potrošačka prava (što se odnosi i na pravo na potpunu restituciju), a niti se istih može odreći, a ugovorne odredbe kojima bi to bilo ugovoreno su ništetne.

30. Konačno, tužiteljica se osnovano poziva na pravna utvrđenja iz presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2868/2018-2 od 12. 02. 2019., a koji i djelomično citira u podnesku od 7. 10. 2023.

31. Slijedom navedenog, zaključenjem Dodatka ugovora o kreditu odnosno konverzijom, temeljem ZID ZPK-a, tužiteljica (kao nasljednica korisnika kredita) ne gubi pravo na bilo kakvo potraživanje stečenog bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

32. Glede tuženikovog prigovora zastare, valja reći da sukladno odredbi članka 20. točka 1. Zakona o sudovima ("Narodne novine" broj 28/13., 33/15., 82/15., 82/16., 67/18., 126/19., 130/20., 21/22., 60/22., 16/23.) Vrhovni sud osigurava jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni. Upravo je Vrhovni sud na sjednici Građanskog odjela (1/22) održanoj 31. siječnja 2022. zauzeo shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Pravno shvaćanje na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020. doneseno je povodom spornih pitanja o zastari restitucijskih zahtjeva u slučaju utvrđenja ništetnosti ugovora općenito, neovisno od već postojećeg utvrđenja o pravnim učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (iz Rev-2245/2017-2). Pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela glasi: „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Zaključak odnosi se na pravne posljedice tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (kreditu u CHF odnosno kreditu u kunama s valutnom klauzulom u CHF) i stranke (tuženike) iz tog postupka. Budući da se tužiteljica poziva na presudu i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2245/17-2 od 20. 3. 2018., odnosno pravomoćnost odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (14. lipnja 2018.), tužba tužiteljice podnijeta 25. 4. 2023. unutar je zastarnog roka od pet godina (15. lipnja 2023.). Stoga je tuženikov prigovor zastare neosnovan.

33. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, valja reći da je tužiteljica tužbeni zahtjev uskladila prema nalazu i mišljenju sud. vještakinje Natalije Jambrečić, mag. oec. iz Čakovca (list 160-172 spisa), na koji stranke nisu imali prigovora pa sud isti prihvaća objektivno i stručno danim.

34. Odredbom čl.323. st.1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23-dalje: ZOO-a), propisano je da je u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se priroda onog što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

35. Odredbom čl.1111. ZOO-a, propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, te obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

36. Slijedom svega navedenog, sud je usvojio tužbeni zahtjev tužiteljice, koji je u iznosu od 8.891,24 eura, koji je, sa pripadajućim zateznim kamatama na pojedinačno utvrđene preplaćene iznose u skladu s odredbom čl.29. st.2., a u vezi čl.1115. ZOO-a, tužiteljici dosuđen.

37. Odluku o naknadi troškova ovog postupka, sud je donio temeljem čl.154. st.5. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25-dalje:ZPP-a) i primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj: 138/23 i 107/25).

37.1. Sud je tužiteljici, kao trošak koji je bio potreban za vođenje ovog postupka u smislu odredbe čl.155. ZPP-a, priznao trošak sastava tužbe, po punomoćnici, u iznosu od 250,00 eura, prema Tbr. 7.1. Tarife, trošak zastupanja tužiteljice, po punomoćnici, na ročištima 4. 2. 2025. i 27. 3. 2026., svaki u iznosu od 250,00 eura, prema Tbr.9.1. Tarife, trošak sastava obrazloženih podnesaka od 7. 10. 2023. i 16. 2. 2026., svaki u iznosu od 250,00 eura, prema Tbr. 8.1. Tarife, u koje iznose je uračunat PDV 25% prema Tbr. 46. Tarife, trošak sudska pristojba 7,80 eura (oslobođenje 90% iznosa), trošak knjigovodstveno-financijskog vještačenja u iznosu od 120,00 eura (obzirom na oslobođenje u visini od 70% troškova prema rješenju Upravnog odjela za imovinsko-pravne poslove i opću upravu Varaždinske županije od 6. veljače 2025. na list 151-154 spisa), a što čini trošak tužiteljice u ukupnom iznosu od 1.377,89 eura, koji je, primjenom čl.151. st.3. ZPP-a, uz zatezne kamate od donošenja presude do isplate, dosuđen tužiteljici i platež naložen tuženiku.

Ivanec, 28. travnja 2026.

Sutkinja
Nataša Sever

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude, dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dostaviti:

1. Andreja Fosin, odvjetnica iz Varaždina
2. Ivo Šućur, odvjetnik iz Zagreba